Denne side er omfattet af lov om ophavsret.
Uanset evt. aftale med Copy-Dan er det ikke tilladt at kopiere
eller indscanne siden til undervisningsbrug eller erhvervsmæssig brug.

Manden der glemte at le

Denne side er omfattet af lov om ophavsret.
Uanset evt. aftale med Copy-Dan er det ikke tilladt at kopiere
eller indscanne siden til undervisningsbrug eller erhvervsmæssig brug.

Manden der glemte at le

Af Steen Egelund Kristensen

Denne side er omfattet af lov om ophavsret.
Uanset evt. aftale med Copy-Dan er det ikke tilladt at kopiere
eller indscanne siden til undervisningsbrug eller erhvervsmæssig brug.

Manden der glemte at le

Steen Egelund Kristensen

Forlaget Uhrskov
Særmarksvej 46a
6670 Holsted
fu@uhrskov.com
www.skrivogtryk.dk

ISBN: 978-87-92268-73-0

1. udgave - 1. oplag

Copyright© 2010 Steen Kristensen og Forlaget Uhrskov

Omslag: Jette Laursen/Steen Kristensen

Bogen er sat med Calibri

Opsætning og layout: Steen Kristensen

Denne side er omfattet af lov om ophavsret.
Uanset evt. aftale med Copy-Dan er det ikke tilladt at kopiere
eller indscanne siden til undervisningsbrug eller erhvervsmæssig brug.

Den der vinder er altid en vinder.

Den der taber er ikke altid en taber

Denne side er omfattet af lov om ophavsret.
Uanset evt. aftale med Copy-Dan er det ikke tilladt at kopiere
eller indscanne siden til undervisningsbrug eller erhvervsmæssig brug.

Kapitel 1

1936

Det var i det herrens år 1936 hvor den spanske borgerkrig bryder ud og Dansk Samling stiftes. Jazzmusikeren Ray Charles ser sin lillebror drukne og forsøger, uden held, at redde ham. Efterfølgende lider han af meget stor skyld følelse og bliver kort efter blind, 7 år gl. Robert Redford bliver født. Den danske film Panserbasse har premiere.

Hendes lette fodtrin kunne ikke høres på trappen, kun ved hvert andet trin hørtes det karakteristiske ”dunk”. Det var lyden af kosteskaftet man kunne høre.
Hun havde for vane at når hun skulle på lokum, i gården, efter mørkets frembrud, at have kosten i højre hånd og karbidlygten i venstre hånd.
Svaret var enkelt. Hun var livsens ræd for rotter.
Pludselig stod hun stille. Iblandt det sædvanlige rottepiberi på trappeopgangen var der en ny lyd, en lyd hun ikke havde hørt før. Det lød næsten som barnegråd ?
Nysgerrigheden overvandt rotteskrækken. Med kosten klar og karbidlygten afsøgende alle kroge, samtidig med at hun råbte højt, vel vidende at rotterne sædvanligvis var ligeglade med menneskestemmer, gik hun forsigtig efter lyden. Det var inde under trappen lyden kom fra, på stueetagen. Langsom nærmede hun sig, med alle

Denne side er omfattet af lov om ophavsret.
Uanset evt. aftale med Copy-Dan er det ikke tilladt at kopiere
eller indscanne siden til undervisningsbrug eller erhvervsmæssig brug.

sanser ude. Hun gav et gisp, tabte både kost og karbidlygte, da hun holdt hænderne for munden.

Der i en sæbetrækasse lå der et lille barn, som rotterne allerede delvis havde rykket klædet af, og som allerede havde adskillige bidsår.
Hun begyndte at skrige, dels af skræk og afsky, men også for hende et aldeles ukendt, ubændigt raseri. Hun gav sig til at sparke og slå rotterne væk med en vildskab som en løvinde der kæmper for sine unger. Glemt var alt om rotteskræk, tilbage var kun en blanding af omsorg og vrede mod disse infame modbydelige bæster.

Det lille barn i sæbetrækassen, på ca. et halv år, det var såmænd mig: JOHNNY.
Her starter min historie, og hvad der ligger forud for dette halve år, det vides ikke.

Den unge kvinde, Anna, tog forsigtigt det lille barn op. Barnet var allerede blevet bidt i ansigt og på armene, men værst af alt var dog underbenene der så forfærdelige ud. Den ene lilletå manglede helt. Glemt var alt om toiletbesøg, samt kost og karbidlygte. Anna hastede op ad trappen som en hvirvelvind: ”Bedste, bedste”. Aldrig havde der været så langt op til treide sal og aldrig er den blevet tilbagelagt så hurtig.

Anna boede hos sine bedsteforældre på moderens side.
Hendes bedstefar var stadigvæk bogholder hos kommunen, selv om pensionsalderen var overskredet. Hans løn var ikke større end hans aldersrente kunne være og han

Denne side er omfattet af lov om ophavsret.
Uanset evt. aftale med Copy-Dan er det ikke tilladt at kopiere
eller indscanne siden til undervisningsbrug eller erhvervsmæssig brug.

tog som sådan ikke arbejdet fra nogen. Han var en skikkelig, hyggelig fyr, altid aldeles korrekt og høflig. Han havde været ansat på samme kontor ved kommunen hele sit liv og var aldrig blevet andet end assistent. Grunden til at han stadigvæk fik lov til at være der var at han nærmest blev betragtet som fast inventar. Ingen af de ansatte kunne forestille sig kontoret uden Hansen. Han blandede sig aldrig i noget, men af ren respekt og høflighed spurgte man ham ofte til råds. Hans råd var såmænd ca. 40 år forældede og man fulgte dem aldrig.
Men det vidste Hansen ikke, og han følte at grunden til at han stadigvæk var der, var den at han ikke kunne undværes. Man havde dog den nytte af ham at han kunne bruges til bud kontorerne imellem, og lidt post ud i byen.
Så var der jo også lige det at havde man problemer, det kunne spænde fra alt lige fra kollega problemer, økonomiske problemer eller sågar kæreste sorger, så var det Hansen man opsøgte, for Hansen var et ejegodt menneske der altid havde de rigtige trøstende ord til sine medmennesker.

Anna´s bedstemor, Sofie, en lille korpulent kvinde, der hele sit liv havde skuret gulve og trapper for andre, i hele kvarteret. Lige såvel som hendes mand, var Sofie et ejegodt menneske, der trods hendes gigt, altid havde såvel psykisk som fysisk overskud til sine medmennesker. Hos hende gik man heller aldrig forgæves. De største problemer hun havde, var sandsynligvis hvor hendes briller nu var henne. Lidt distræt og efterhånden lidt

Denne side er omfattet af lov om ophavsret.
Uanset evt. aftale med Copy-Dan er det ikke tilladt at kopiere
eller indscanne siden til undervisningsbrug eller erhvervsmæssig brug.

glemsom, men det kunne ingen få hende til at indrømme. Hun var ret overbevist om at hun stadigvæk havde den super hukommelse, som hun rent faktisk havde haft engang. Hvis folk ikke kom til Sofie for at få lidt hjælp, kom Sofie såmænd bare til dem. Hun havde et usvigeligt instinkt, for hvornår andre trængte til en hjælpende hånd eller et trøstende ord.

Anna kunne naturligvis ikke huske hendes mor, da hun var død under Anna´s fødsel. Faderen var der ingen der anede noget som helst om.
Som kompensation for deres eneste barn, tog det aldrende ægtepar Anna til sig som deres eget. Alternativet ville have været fattighuset.
Anna der var blevet 22 år var nylig blevet færdig uddannet ekspedient i stormagasinet, hvor de var så tilfredse med hende at hun var blevet fastansat.
Alt i alt var alt lutter fred og idyl i den lille familie, uden de store oplevelser på hverken ondt eller godt, indtil den dag i juni hvor jeg blev fundet.

Bedste Sofie møder Anne på repoet, hidkaldt af Anna´s skrig. ”Jamen du godeste Anna ! Hvad i alverden er dog det ?” Anna prøver hulkende og rystende at forklare historiens sammenhæng.
Bedste med det store hjerte tager straks det lille skidt i sine muskuløse arme. ”Jamen vi må da have ham vasket det lille skidt, og hvad med andet tøj ? Anna smut over til Signe og Karl og se om du ikke kan låne noget, han må være på størrelse med Anton.”

Denne side er omfattet af lov om ophavsret.
Uanset evt. aftale med Copy-Dan er det ikke tilladt at kopiere
eller indscanne siden til undervisningsbrug eller erhvervsmæssig brug.

Hansen der imellem tiden var kommet til, gjorde sig de største anstrengelser for at finde ud af hvad han som en handlingens mand, der havde det store overblik, nu skulle gøre, fik en af sine brillante ideer. ”Jeg henter straks doktor Abildgaard.” Og ganske godt tilfreds med sig selv, og med at få et øjebliks pusterum til at reetablere sig selv, satte han majestætisk kursen ned ad trapperne, som den verdensherre assistenten gennem en menneske alder, han nu var.

Således gik det til at jeg blev et nyt familiemedlem i familien Hansen.
Sofie og Hansen havde fået et oldebarn og Anna havde fået en søn.
Faderen var der ingen der anede noget som helst om.
Ej heller moderen eller nogen som helst andre. Politi og andre myndigheder gjorde i nogle måneder de ihærdigste anstrengelser for at finde en løsning på sagen, men alt var forgæves. Jeg var et mysterium.

For at gøre en lang historie kort: Den 12. december 1937 blev jeg juridisk gyldigt medlem af familien Hansen.
Af praktiske årsager blev det samtidig besluttet at jeg denne dag fyldte et år.

Denne side er omfattet af lov om ophavsret.
Uanset evt. aftale med Copy-Dan er det ikke tilladt at kopiere
eller indscanne siden til undervisningsbrug eller erhvervsmæssig brug.

Kapitel 2

1937

Det var i det herrens år 1937 at der bliver vedtaget ny folkeskolelov og Storestrømsbroen indvies. Men det mest interessante dette år, var da Kong Christian X, som havde 25 års regeringsjubilæum, hyldes af folket, da han som sædvanlig alene, til hest holder for rødt lys i København. Hindenburg forulykker i USA. Johannes Møllehave og Willy Rathnov fødes.

Så vidt jeg har fået oplyst sker der ikke noget videre i mit liv det år. Jeg var ikke længere det store samtale emne. Hittebarnet, der havde klaret sig igennem med at miste en lilletå trivedes hurtig, og kom til at ligne alle babyer, godt i stand som den slags nu skal være.
Anna blev hurtig betragtet som en almindelig enlig mor der boede hos sine bedsteforældre. Det var ikke uhørt på dette tidspunkt. Alt gled hurtigt tilbage i de vanlige folder.
Viceværten Karlsen, der var enkemand og ikke kunne fordrage børn, havde dog pustende taget hele turen op fra hans lejlighed i stuen til venstre, op til os på treide for at forkynde at med et personage mere i lejligheden måtte en kende husleje stigning jo forventes.

At der var kommet et barn i lejligheden, treide til venstre, var som sådan ikke noget nyt for Sofie. Siden hen-

Denne side er omfattet af lov om ophavsret.
Uanset evt. aftale med Copy-Dan er det ikke tilladt at kopiere
eller indscanne siden til undervisningsbrug eller erhvervsmæssig brug.

des gigt havde tvunget hende til at holde op med at skrubbe gulve og trapper for andre, havde hun taget sig af børnene overfor.
Signe og Karl Rasmussen havde ingen anden familie end dem selv, deres børn og så lige Hansens, de betragtede praktisk talt hinanden som familie. Det var deres yngste søn Anton, hvis tøj jeg lånte ved ankomsten. Vi var næsten nøjagtig lige gamle og blev dog også under opvæksten uadskillelige kammerater i tykt og tyndt. Foruden Anton var der hans to storesøstre, tvillingerne Åse og Karen, der virkelig var et par livsstykker. Altid i godt humør, grinende og fjantende og fuld af numre. Så var der den ældste bror Johannes. Ham havde jeg aldrig ret meget med at gøre, men glemmer ham aldrig, og han kom alligevel til at betyde meget for resten af mit liv. Han legede aldrig med de andre børn, han virkede altid meget fjern og udenfor. Som han altid var i gang med en større matematisk udregning eller sådan noget. Han fik dog også altid højeste karakter i naturfagene, og selv om han havde hornbriller, oplevede jeg kun én gang han blev drillet.
Karl og Signe var et par lattermilde, meget rolige mennesker. Karl var brolægger og Signe var kogekone. De knoklede for at give deres børn et anstændig hjem (og sparede op til en akademisk uddannelse til Johannes) og var såmænd allerede ved at bære tegn af at være godt brugt.

Huset vi boede i var en temmelig gammel lejekaserne, på 4 etager, der nok havde set bedre dage, men det var der jo så mange bygninger der havde den gang. Det var

Denne side er omfattet af lov om ophavsret.
Uanset evt. aftale med Copy-Dan er det ikke tilladt at kopiere
eller indscanne siden til undervisningsbrug eller erhvervsmæssig brug.

mere standarden end noget unormal. Der var kulrum og depot i kælderen, tørreloft, og tørresnor og lokum i gården som næsten alle andre steder.
Gården var en del af vores liv og vores legeplads undtagen når Karlsen, med den konstante cigar stump i munden, havde for lidt at give sig til og jagede os ud på gaden, så var det her det foregik eller i en anden gård.
Kælderen, der foruden kul, også rummede en utrolig masse skrammel, var også vores hemmelige mødested, selv om der var adgang strengt forbudt for unger.
Her blev lagt planer og drømt drømme, røget cigaretter, og de større børn brugte kælderen til det større børn nu gør.

Denne side er omfattet af lov om ophavsret.
Uanset evt. aftale med Copy-Dan er det ikke tilladt at kopiere
eller indscanne siden til undervisningsbrug eller erhvervsmæssig brug.

Kapitel 3

1938

Det var i det herrens år 1938 at Tine Turner bliver født og 82-årige Sigmund Freud, ankommer til London fra Wien, for at undslippe nazisternes jødeforfølgelse. Benny Goodman nægter at spille i Carnegie Hall, da sorte medlemmer af hans band ikke må deltage. Adolf Hitler udnævner sig selv til krigsminister og Joachim von Ribbentrop til udenrigsminister. Østrig og Sudeterland besættes af den tyske værnemagt. Frankrig og England begynder så småt at opruste.

Jeg har ofte tænkt på hvor meget af vores adfærd der er medfødt og hvor meget vores omgivelser har præget os til at blive den, eller det vi nu egentlig er. Hvor meget er forudbestemt og hvor meget er tilfældigt. Hvor meget bestemmer vi selv om hvem vi er, hvordan vi er og hvordan vi bliver. Er det vore gener, vore omgivelser, eller har vi også lidt selv at skal have sagt. Og hvem er vi egentlig selv? Mange tænker særligt tilbage til 2. verdenskrig når man tænker deciderede onde mennesker, mest Hitler regimet. Men herregud Stalin skulle efter sigende havde været endnu grusommere. Hvad med Amin i nyere tid ? Hvad mon der skaber disse monstre og giver dem mulighed for at forrette deres grusomheder. Jeg tror i høj grad der ligger en masse i fanatisme og storhedsvanvid. Storhedsvanviddet er uden tvivl ofte en udløber af mindreværdskomplekser. Fanatisme betragter jeg som en sindslidelse, men det har jo nok været sin sag, som Hitler eller Stalins nærmeste, at foreslå de gik i behandling. Nu kan en sindslidelse jo defineres på mange måder, svag eller stærk. På sin vis er forelskelse

Denne side er omfattet af lov om ophavsret.
Uanset evt. aftale med Copy-Dan er det ikke tilladt at kopiere
eller indscanne siden til undervisningsbrug eller erhvervsmæssig brug.

vel også en grad for sindslidelse. Ja, ja, før du råber op: Hvem kan finde på at slå ihjel af kærlighed. Hvilken forelsket fader kan finde på at dræbe både børn og hustru for at ingen anden skal have hans kære. Tænk lige før du tænker. Men nok om det. Vi har fået Freud sendt til England, lad nu bare ham ordne den slags bagateller.

På en gård i Midtjylland, i september, hersker der hyper aktivitet. En fødsel er i gang. Gårdmanden selv, 41 år, med snadden i munden, leder majestætisk slagets gang. Han har autoriteten, til tider næsten for meget, og han er vant til at lede, lige fra alt hvad der skal nå sammen under høsten til når den store jagt på rådyrene går ind hvor næsten 100 mennesker er impliceret. Og hvad fødsler angår, nå ja, det slag har han såmænd ledet 7 gange før. Dette er dog første gang det ikke er hans eget barns fødsel han dirigere, så meget han nu får lov af jordmoderen, men køkkenpigens fødsel. Herregud tøsen har jo ikke andre end ham til at sørge for at tingene går ordentlig til.
Men der er noget der ikke er som det plejer. Han kan mærke det, det ligesom ligger i luften. Da så Maren jordmoder stikker hovedet ud, kikker hvast på ham og siger: ”Skik bud etter dowteren” så er han klar over at den er rivende gal. Doktoren bruger man kun hvis det er virkelig slemt. Det han bruges mest til herude er faktisk til at skrive dødsattester. Alt andet ordner man selv, måske med lidt hjælp fra den kloge kone i Bertstrup eller dyrlægen, men doktoren ! Så er den rivende gal.
Han får straks sendt en karl af sted til byen. Den ellers rolige gårdejer, der altid har styr på tingene ned til mindste detalje bliver for en gangs skyld urolig. Ikke så meget af bekymring for køkkenpigen. Hvad pokker de kan jo altid få en ny. Nej han mærker at han er ved at miste grebet om situationen. Han er ved at miste kontrollen, og det er yderst bekymrende. Nu

Denne side er omfattet af lov om ophavsret.
Uanset evt. aftale med Copy-Dan er det ikke tilladt at kopiere
eller indscanne siden til undervisningsbrug eller erhvervsmæssig brug.

begynder vandringen frem og tilbage som en fader i samme situation. Det nye er bare at det her har gårdmanden aldrig gjort før. Ikke ved nogen af hans egen 7 børn. Altid stærk altid med velbevaret ro og overblik. Men doktoren, ja det havde de da ved gud aldrig haft behov for. Han sanser ikke end gang at kommandere med kogekonen om at holde gang i den evige varme vand. Ikke at det nogensinde har været nødvendigt at skulle kommandere hende til noget som helst, men han har nu gjort det alligevel.
Efter hvad der syntes som en evighed ankommer doktoren. Begyndende det sædvanlige høfligheds ritual, afbryder gårdejeren ham og siger blot "Det er der inde" og peger på døren.

Hanne Odolphie Jakobsdatter bliver stedt til hvile på Bertstrup kirkegård den 6. august 1938 efterladende sig det eneste familiemedlem man kendte til, datteren senere døbt Lea Jakobsdatter, opkaldt efter det føl den gamle hoppe fik, men som var dødfødt.
Faderen var der ingen der anede noget som helst om.

Egentlig var det meningen at Lea skulle have været på fattiggården, men da gårdejer Kallesen stod med ungen i sine store arme, det var første gang han var på fattiggården, besluttede han med vanlig myndighed at Lea Jakobsdatter skulle omdøbes til Lea Jakobsdatter Kallesen. Hvad fanden 7 eller 8 unger, det kunne vel være hip som hap.
Lea var hermed blevet den ottende af en søskendeflok på otte.
Det var nu ikke længe hun skulle få lov til at beholde sin nye mor, allerede året efter blev fru Kallesen dræbt ved en tragisk ulykke med et hestekøretøj. Men hendes stedfar gårdejer Kallesen, han levede godt og vel 50 år mere. I 1942 gifter han sig med naboens eneste barn, datteren Klotilde, en stille,

Denne side er omfattet af lov om ophavsret.
Uanset evt. aftale med Copy-Dan er det ikke tilladt at kopiere
eller indscanne siden til undervisningsbrug eller erhvervsmæssig brug.

troende, forsagt, kedelig og grå person (hun havde faktisk ingen personlighed) der klart levede efter devisen: Hvad fatter gør er altid det rigtige. Så under Kallesens myndige ledelse opdragede børnene faktisk sig selv.
Kallesen selv havde nu også mindre tid til familien end før. For med giftermålet fulgte også nabogården. Så på en gang havde gårdejer Kallesen fordoblet sine jordtilliggender, jo han var en driftig mand denne Kallesen.
Nok kunne han virke kold, kynisk og beregnende, men der levede dog et stort hjerte i Kallesen og mange af de barske og hårde beslutninger han tog var dog også i folks egen interesse. Det kunne dog nogle gange være svært at se for de implicerede. Men sådan er det jo nu engang. Kallesen var en foretagsom og driftig mand med styr på sagerne, ham man lyttede til. I 1948 blev Kallesen dog også sognefoged, anderledes kunne det jo næsten heller ikke være.

Denne side er omfattet af lov om ophavsret.
Uanset evt. aftale med Copy-Dan er det ikke tilladt at kopiere
eller indscanne siden til undervisningsbrug eller erhvervsmæssig brug.

4. Kapitel

1939

Det var i det herrens år 1939 at både Jens Okking og Dusty Springfield bliver født. Glenn Miller lancerer "In the Mood". Nazisterne begynder deres ”medlidenhedsdrab” på handicappede og syge. Uranatomet spaltes for første gang, Madrid overgiver sig til Francos. Både Danmark og Rusland indgår en ikke-angrebspagt med Tyskland. Englænderne begynder evakuering af deres børn fra byerne. Tyskland og Rusland deler Polen, den 2. verdenskrig er en realitet.

Det er næsten blevet september på Maglegården i Midtjylland. Det bemærker Lea dog ikke, hun bemærker såmænd heller ikke at det er hendes 1 års fødselsdag. På hendes stadie er det de basale ting der står først på programmet. Mad, søvn og så lidt opmærksomhed og dyb forundren over de dele af verden hun kan følge med i fra vuggen, hvor hun opholder sig mest. Den første nyheds interesse fra hendes søskende er for længst overstået. Ikke således hun bliver negligeret eller noget i den retning, men nok mest i samme retning som når der for eksempel kom et nyt føl til verden. Den første tid sloges ungerne nærmest om at passe og forkæle det, derefter var det bare ”sødt”.
Hendes faste kontakter til denne verden var Husets frue, Kristine Kallesen, barnepigen Olga og til tider kogekonen Henriette, der havde taget imod hende sammen med

Denne side er omfattet af lov om ophavsret.
Uanset evt. aftale med Copy-Dan er det ikke tilladt at kopiere
eller indscanne siden til undervisningsbrug eller erhvervsmæssig brug.

jordmoderen, og derfor følte sig som en slags bedstemor for hende. Hun havde trods alt også følt sig som en slags mor for Leas mor, den afdøde køkkenpige Hanne.

Det er netop denne dag der bliver Leas plejemors skæbne. Undervejs til Bertstrup, for øvrigt for at hente Leas fødselsdagsgave, bliver hestene opskræmt af den lave, skarpe sols pludselige tilsynekomst i glimt mellem træerne, kusken mister kontrollen, hestene er løbsk. Selvom de havde travlt begyndte turen at gå væsentlig hurtigere end godt var. Kusken har helt og aldeles mistet styringen og de to plage bestemmer selv, eller rettere sagt de bestemmer nok intet som helst selv, da vanviddet lyser ud af øjnene på dem med samme kraft som fråden står ud af munden på dem. På en eller anden måde er de kommet fra skovvejen og ind i den åbne skov. Dette er dømt til at gå galt, og det gør det da også, efter kort tid prøver de ophidsede heste at forcere en vindfælde, men klart nok vil vognen ikke med over og ulykken er en kendsgerning. Fra enorm stor hastighed det ene øjeblik til at stå helt stille det næste, det har en uhyggelig effekt på alle implicerede. Hestene ligger, nærmest revet i stykker i deres seletøj og udsender de forfærdeligste lyde man kan forestille sig, med meget høj decibel. Kusken er slynget mod et træ og har brækket halsen og er død på stedet. Kristine Kallesen derimod er, på grund af hendes mega lange tørklæde blevet trukket ud over siden på vognen og blevet trukket adskillige gange med det ene hjul rundt og ind under vognen. Hun er frygtelig tilredt, men hvad næsten værre er, ved fuld bevidsthed, og skriger som man kun kan skrige når man er i så ufattelig

Denne side er omfattet af lov om ophavsret.
Uanset evt. aftale med Copy-Dan er det ikke tilladt at kopiere
eller indscanne siden til undervisningsbrug eller erhvervsmæssig brug.

smerte som hun var. Et par skovarbejdere bliver hidkaldt af de frygtelige skrig fra kvinden og de mindst lige så frygtindgydende brøl fra hestene. Det lykkedes den ene at få Fru Kallesen fri, mens den anden slår begge heste ned med sin skovøkse. De får kvinden anbragt på tømmervognen og transporteret ind til doktoren i Bertstrup. Men kvæstelserne er alt for omfattende, der er intet andet han kan gøre end at give hende noget smertestillende og allerede en time efter at hun er kommet ind, udånder Kristine Kallesen.

Kristine Kallesen bliver stedt til hvile på Bernstrup kirkegård den 6. august 1939 nøjagtig 12 måneder efter Hanne Odolphine Jakobsdatter. Paradokset er dog også at hun bliver sænket i graven klods op af køkkenpigen. Dermed ligger begge Leas mødre jo også meget bekvemt ved siden af hinanden, anderledes kunne det vel ikke være.

Julius Kallesen tog det ikke alene meget tungt, men selv om han kæmpede imod og ikke var overtroisk, kunne han ikke lade være med at give Lea noget af skylden. Det var på hendes fødselsdag, undervejs til at hente hendes fødselsdagsgave at ulykken var sket. Jo der var noget der gnavede, men Lea blev dog ikke ringere i hans øjne af den grund, næsten tværtimod. I årene fremover blev Lea mere og mere Julius Kallesens øjesten.

Om det var som en slags godtgørelse for Kristine eller det var på grund af Leas utrolige smukke, rolige charme skænkede han aldrig en tanke, noget han dog jævnlig

Denne side er omfattet af lov om ophavsret.
Uanset evt. aftale med Copy-Dan er det ikke tilladt at kopiere
eller indscanne siden til undervisningsbrug eller erhvervsmæssig brug.

skænkede en tanke var: ”Gad vide hvem faderen til denne pragtfulde unge var” ? En ting var dog sikkert, Lea havde ikke arvet moderens intelligent, eller rettere mangel på samme, så hendes ragekniv af en hjerne måtte stamme fra faderens side, hvem så end løjseren var.
Lea fik dog ingen fødselsdagsgave dette år.

Nøjagtig en måned senere skriver Danmark ikke-angrebsaftale med Tyskland.

Alt det kendte jeg af gode grunde ikke noget til. Jeg var vist godt tilfreds når jeg kunne blive tøjret sammen med Anton og 4 årige Adolf (Dolfus) inde fra nabogården. Tøjret var nødvendigt da vi efterhånden var blevet temmelig mobile, de indviklede knuder kunne ingen af os dog klare, endnu. Så kunne vi jo passende sidde der og udveksle vores erfaringer, mest med fagter og lyde, da vores ordforråd trods alt stadig var ret begrænset, faktisk mest: mor, sut, bedste og den slags, og det var ikke lige det vi drøftede mest af.
Vores ordforråd var måske nok en del tilbagestående efter vores alder, men her må man jo huske at uden begrebet barnepige og vores forældre der arbejdede i mange timer hørte vi ikke så meget regulær dansk som så mange andre. Til gengæld havde vi udviklet vores eget, Johnny/Anton/Dolfus, sprog, som vi forstod og mestrede til fulde, men som ingen andre forstod en pind af.
Nogle gange blev tvillingerne Åse og Karen også tøjret, så blev der rigtig festet. Det var også de to ”spillopper” der lærte os at løse knuder op, de havde kun været bun-

Denne side er omfattet af lov om ophavsret.
Uanset evt. aftale med Copy-Dan er det ikke tilladt at kopiere
eller indscanne siden til undervisningsbrug eller erhvervsmæssig brug.

det ganske få gange, før de satte sig for at dette var en utilladelig begrænsning af deres bevægeses frihed. Med deres utrættelige ihærdighed var knuderne ikke ret længe et uløselig mysterium. Naturligvis delte de deres erfaring med os tre uvidende stakkels små fæhoveder, der faktisk aldrig havde skænket det en tanke at der måske var andre end voksne der kunne klare tilværelsens knuder.

Helt godt, og af nødvendighed, blev det at Karl lavede en indhegning henne i hjørnet (grisestien), nu kunne vi slippe for ”tøjret”. Det gav jo lidt større bevægelses frihed. Forstil dig lige 5 aktive unger i hver sin snor, der var jo ustandselig ”forviklinger”.

Der gik nu forbavsende kort tid inden vi lærte at forcere hegnet. I lang tid var der tilmed ingen der vidste det, for efter endt udflugt entrede vi altid tilbage igen, og når vi så skulle hentes op, ventede vi med de mest troskyldige udtryk, der ville have gjort selv den mest fromme nonne til skamme.

Denne side er omfattet af lov om ophavsret.
Uanset evt. aftale med Copy-Dan er det ikke tilladt at kopiere
eller indscanne siden til undervisningsbrug eller erhvervsmæssig brug.

5. Kapitel

1940

Det var i det herrens år 1940 at Tyskland angreb Norge og Danmark den 9. april. Bag dette angreb lå et tysk ønske om at bruge den norske kyst som flådestøttepunkt. For at nå Norge måtte det tyske luftvåben have baser i Danmark. Kampene kostede 16 faldne på dansk side. På et møde mellem kongen, de vigtigste ministre og de militære chefer blev det besluttet at bøje sig for en tysk besættelse med tilsagn om, at Danmarks selvstændighed ville blive uberørt. Vinterkrigen Finland/Rusland afsluttes. Dronning Margrethe II og Cliff Richard fødes.

I februar flytter der en ny beboer ind i den tomme lejlighed på anden til venstre. En lidt fornem, meget elegant og nobel kvinde først i 30erne. Der så på resten af beboerne i blokken som ”Jeg er absolut ikke nede på jeres niveau”, hun virkede nu så sandelig heller ikke som om hun var kommet på rette hylde. Frk. Quist, vist nok Elouise. Kvarterets ”efterretningsvæsen” fandt dog ret hurtig ud af at hun var blevet smidt ud af en ret velhavende grossist familie. Forslag til årsags mulighederne hertil var mange, men helt eksakt HVORFOR fandt man dog aldrig ud af. I løbet af kort tid gik nyhedens interesse dog også tabt, og som med så mange andres baggrund var det ligegyldig. Det var nuet der talte. Hendes lidt finere fornemmelser gjorde at hun skjulte og fornægtede hendes egentlige erhverv. Finere glædespige. OK ikke